

Boldogasszony Iskolanővérek

Küldetésben 2021

*Különbségeink elfogadása
által... tanúságot teszünk a
különbözőségben is megélt
egységről.*

A szeretet mindent odaad

Roxanne Schares SSND nővér
általános főnöknő

A mélyebb közösségre szóló meghívás ott visszhangzik a világ összes Boldogasszony iskolanővéreinek szívében, „bárhol vagyunk, ...: minden helyen, minden időben és minden helyzetben.” (Küldetések van, Konstitúció 9). Mai világunkban szükségét érezzük egy olyan egységnek, mely a teljes emberiséget és az egész teremtett világot magába öleli. A világjárvány, mely továbbra is befolyással van életünkre, napvilágra hozta hamis biztonságérzetünket, és rányitotta szemünket arra, hogy életeink összekapcsolódnak, hogy globális közösséget alkotunk. (ld. [Fratelli Tutti](#), 7, 32).

A kihívást az jelenti, hogy „elfogadjuk a világot mint a szeretetközösség [kommunió] szentségét” ([Laudato Si'](#), 9) és hogy megéljük ennek az igazságnak a teljesebb jelentését. A különbözőségben megélt egységben rejlik a jövő útja, mindnyájunk útja, melyen nap mint nap újra elindulunk. Iskolanővéreként személyesen és kongregációként is elköteleztük magunkat az interkulturalitás mélyebb megértése mellett, és a

Elhívás egy mélyebb közösségre

küldetésünk oly módon történő megélése mellett, hogy az még inkább kultúrákon átívelő legyen.

Ez a vállalás, noha gazdagít minket, sokat is követel tőlünk. A Küldetésben legújabb számában olyan nővéreink tapasztalatait osztjuk meg, akik megnyíltak az övékétől eltérő kultúrák számára és örülnek ezeknek az átformáló találkozásoknak. Ráébredhetünk ezáltal, hogy az interkulturális élet „minden nap új kezdetet jelent párbeszédben, megbecsülésben, elfogadásban és alázatban” azért, hogy „egyenlő és együttérző kapcsolatokat” építhessünk

Az interkulturalitás vállalása folytonos tanulást és türelmes odafigyelést igényel, hogy új szemekkel lássunk, és élethosszig tartó párbeszédet folytassunk. E folyamat során megnyújtózzunk, növekedünk, érettebbé válunk, képessé arra, hogy a megosztott világban egységet teremtsünk. Az interkulturális élet tanítványi létet jelent, úton levést a hitben. Istentől kapott küldetés ez, és mi arra kaptunk meghívást, hogy elmélyítsük közösségünket. Mert Isten szemében mindannyian „gyönyörű egyetemes közösséget alkotunk” ([Laudato Si'](#), 220).

Küldetésben 2021
A Boldogasszony
Iskolanővérek kiadványa

Generalátus, Róma,
Olaszország gerhardinger.org

Latin-Amerika és a
Karib-térség Tartomány
(ALC provinciaalc.org)

Afrikai Tartomány (AF)
ssnd.org/africa

Atlantic-Midwest
Tartomány (AM)
atlanticmidwest.org

Central Pacific
Tartomány (CP)
ssndcentralpacific.org

AF, AM, CP közös
weboldala ssnd.org

Bajor Tartomány (BY)
schulswestern.de

Magyar Tartomány (MG)
iskolanoverek.hu

Oszták-Olasz Tartomány
(OR-IT) és a Csehszlovák
Tartomány

Czechoslovakian Prov(CE)
ssnd-austria.org
skolskesestry.cz

Lengyel Tartomány (PO)
ssnd.pl

Szlovén Tartomány (SI)
notredamke.rkc.si

Szerkesztő
Sister Linda
Marie Bos SSND

Hálások vagyunk a
nővérek és világi
kollégák munkájáért,
akik a cikkeket írták, a
fotókat készítették, a
szövegeket az eredeti
nyelvről angolra,
angolról pedig a
rendtartományokban
használt nyelvekre
fordították.
Köszönjük!

Ebben a számban:

A szeretetesség kultúrája	
egy interkulturális közösségben	3
Türelmes odafigyelés	4
A húsvét misztériuma –	
az interkulturalitás lényege	5
Éljük és tanuljuk az interkulturalitást	6
Az együttérzés kultúrája	7

A cigány emberek között	8
szerzett tapasztalataimról	
Ajándék és kihívás	9
Megtestesült interkulturalitás	10
Hogy mindnyájan osztozhassunk	10
A titok az emberek és	
kultúrák tisztelete	11
Interkulturalitás labor	12

A szerzetesség kultúrája egy interkulturális közösségben

Szerző: Delia Calis SSND nővér, (AM)

A kezdeti képzés alatt szerzett emlékeim az interkulturalitásról nem valamiféle formális oktatáshoz kapcsolódnak. Inkább azt mondanám, hogy a tudatosságom, küzdelmeim és a növekvő elfogadásom a másokkal közös élményeimből fakadnak.

Emlékszem, mikor 1961-ben novícia voltam, és mi, a kanadai tartomány válaszoltunk a hívásra, amely harmadik világbeli országokba szólított minket, leginkább nevelői szolgálatra. Négy nővért küldtünk Bolíviába. Micsoda küldetés volt!

Mindnyájan azt éreztük, hogy ezekkel a nővérekkel tartunk Dél-Amerikába. Megnyíltunk a változatos latin-amerikai kultúrák felé, és mindnyájan, az egész tartomány próbára tettünk és megváltoztunk. A felszabadítás teológiája arra hívott, hogy lássunk, ítéljünk és aztán cselekedjünk, és ez a döntéshozó folyamataink szerves részévé vált. Kitágult

a világunk, és sokan akartunk csatlakozni, elmenni Bolíviába és később Peruba. (Csaknem harmincan, „fiatal” nővérek, részt vettünk egy intenzív spanyolkurzuson az egyetemen, abban a reményben, hogy kiküldenek.) Általánosabb értelemben véve az interkulturalitás nem lett kifejezetten része a kezdeti képzésünknek. Mégis azt mondanám, hogy a szerzetesi élet kultúráját tanították, éltek és modellezték számunkra, és ez az életünk része lett. Sokszor az iskolanővéri értékek a hazuról hozott értékeinkre épültek rá, a kultúrák találkozása így gazdagította az életünket.

Máskor a szabályok, előírások és engedelmesség kapcsán feszültség támadt a rendház kultúrája és az otthonról hozott kultúrák között. A nővérek és növendékek eltérő személyisége és háttere számtalan alkalmat adott, hogy növekedjünk egymás tiszteletében és a különbségeink elfogadásában.

A szerző, Delia Calis nővér (balra) művészeti órán vesz részt a Notre Dame anyaházban, Waterdownban, Kanadában.
Fotó::SSND

Türelmes odafigyelés

Szerző: M. Rachel Michalik SSND nővér, (PO)

Egy multikulturális közösségben élve azt tapasztaltam, hogy az idő és a türelmes odafigyelés olyan kincsek, melyek segítenek az egység létrehozásában, a kulturális és nyelvi különbségek ellenére is.

Néha kétség támadt bennem: minek is vesztegetem az időmet arra, hogy mások magyarázkodását és szempontjait hallgatom. Hiszen ezalatt tehetnék is valami jót másokért. Idővel azonban megtapasztaltam a türelmes odafigyelés gyümölcseit: közelebb éreztem magam másokhoz, és lett bátorságom megváltoztatni a gondolkodásom, feladni a megrögzött véleményeket. Jobban megértettem másokat, és az önismeretem is fejlődött. Áldom az Urat azokért a kincsekért, melyet szívünkben és elménkben rejtett el. Elmélyült az az attitűd is, ahogy a világot, az Egyházat és a helyi eseményeket szemléltem.

A türelmes odafigyelés vezetett el oda, hogy tudatosan és bátran nyissak afelé, ami új és más. Hiszen mindenkinek megvan az a csak rá jellemző bölcsessége és gazdag tapasztalata, amely képessé teszi őt, hogy fejlődjön és növekedjen Isten és mindazok szolgálatában, akik közé küldetése szól. Ez a képesség társult a változásra való készséggel, hogy meghaladjam önmagam, a gondolati mintáimat. Ez pedig ahhoz vezetett, hogy sokkal élettelibben és átéltebben léteztem és végeztem napi tevékenységeimet. A türelmes odafigyelés nem volt mindig könnyű, hiszen félelem kísért, és annak kockázata, hogy félreértenek, elítélnek vagy figyelmen kívül hagynak.

Amikor ma ezekre az élményekre gondolok, látom milyen fontos az idő egy interkulturális közösség létrehozásakor. Nem lehet egyszerre felépíteni mindent. Türelmes odafigyelés, önmagunk meghaladása, készség a változásra, megküzdni a szorongással, bátorság, hogy megosszuk magunkat és annak tudatos keresése,

Egy nővértársaival Assisibe tett zarándoklat során Rachel nővér ráébredt, hogy a Rómától Assisiig tartó utazás számos alkalmat teremtett, hogy meghallgassa útítársait. Fotó::SSND

ami összeköt: mindez sok időbe telik és türelem kell hozzá. Megéri mindezeket a kihívásokat vállalni egy interkulturális közösség létrehozásakor, mert a küzdelmek gyümölcsei még nagyobb örömmel töltenek el, és még tartósabbak. Érettebbek, gazdagabbak leszünk, még inkább képesek arra, hogy az egységet építsük a megosztott világban.

A húsvét misztériuma – az interkulturalitás lényege

Szerző: Hedwig Marie Ganter SSND nővér, (ALC)

Mikor az akkori tartományfőnöknő meglátogatta a latin-amerikai novíciák első csoportját a noviciátusban, megkérdezte tőlük: „Mi a legnehezebb az itteni életetekben?” „A kulturális különbségek” – felelték. „És mi a leginkább életadó és gazdagító dolog?” „A kulturális különbségek” – felelték. Ez a történet világosan kifejezi, hogy az interkulturális élet szívében a húsvét misztériuma rejlik: ha meghalunk önmagunk számára, új életet nyerünk.

És hogyan valósul meg a húsvéti misztérium a mindennapi életben? Huszonöt, interkulturális közösségekben töltött év tapasztalatával a hátam mögött úgy látom, hogy folyamatosan jelen van az odafigyelésben, a párbeszédben és a konfliktuskezelésben.

Ferenc pápa ezt mondja: „Közeledni, beszélni, meghallgatni, megérteni egymást és közös alapokat találni: mindezt magába foglalja ez a szó: párbeszéd.”

[\(Mindnyájan testvérek – Enciklika a testvériségről és a társadalmi barátságról 198\)](#). A valódi odafigyelés és párbeszéd megköveteli a szív megtérését, hogy meghaljunk önmagunk számára. Az a szokás, hogy megrögzötten ragaszkodunk a saját véleményünkhöz, nézeteinkhez és meggyőződéseinkhez, nehezen hal el.

És itt elérkeztünk a konfliktuskezelés szükségességéhez. Az ima és a nyitottság a változásra elengedhetetlenek e folyamat megkezdésekor. Néha napokig imádkozom, míg eléggé szabad leszek arra, hogy odafigyeljek és hajlandó legyek változni.

Elkerülni az ítélezést, rájönni, hogy nincs magasabb és alacsonyabb rendű kultúra, a türelem és az erre szánt idő mind elengedhetetlen.

Az egyik dolog, amire rájöttem, és ami folytonosan motivál, hogy a különböző kultúrák közti egység igénye a jövő útja világunk számára. Ahogy a Küldetéstek van mondja: „Egységünkkel teszünk tanúbizonyságot arról, hogy le lehet győzni a nemzeti és kulturális akadályokat.” (ÁD 36)

Akárcsak egy kert, egy interkulturális közösség is időt, megértést és mindennapi erőfeszítést igényel, hogy növekedjék. A képen (balról jobbra): Hedwig (Hedy) Marie Ganter SSND nővér, Lucy Ramirez SSND nővér, és Leetta Hammack SSND nővér, Fotó: SSND

Interkulturális életünkkel az egység felé mozdulva a legszebb és legkielégítőbb érzés, hogy egyre inkább azzá válunk, akivé elhívattunk: Isten képmásai, Istené, aki a HÁROM különbözőségében EGY.

Éljük és tanuljuk az interkulturalitást

Szerző: Terezija Hostnik SSND nővér, (SI)

Mikor megpróbálom elmagyarázni, mi az az interkulturalitás, egy kert képe ötlik elém. Számtalanfajta növény van itt. Egyes virágok nagyok, élénk színűek, mások aprók és finomak. Egyesek táplálnak, másoknak gyógyító ereje van. Isten teremtett világa tele van élettel, és mindannyian arra szolgálunk, hogy egymás életét gazdagítsuk, akár növényként, akár emberként.

Boldogasszony iskolanővérként megtapasztaltam azt a sokféle kultúrát, amely Szlovéniában jelen van. Ez a hazám, egy kis ország (nagyjából kétmillió lakossal) Közép-Európában. Muszáj idegen nyelveket tanulnunk, és együttműködnünk más kultúrákkal.

Idén volt harminc éve, hogy független ország lettünk. De nem voltunk mindig szabad ország. A II. világháború óta a jugoszláv kommunista rezsím irányította

Terezija Hostnik nővér Terézia anya szobra mellett Fotó: SSND

az országom. A szerzetesek nem taníthattak iskolában. Emiatt apostoli munkánkat főleg plébániákon végeztük. Tizenkilenc évesen a rend Münchenbe, a Bajor Tartományba küldött tanulni. Hamar megtanultam németül, és hozzászoktam egy teljesen más iskolarendszerhez. Otthon éreztem magam a jelöltek és nővérek közösségében

1968 után a jelöltek, novíciák, és néhány nővér is a Bajor Tartományba jött, hogy tanuljon és képeződjön. Később, ahányszor csak mi, „fiatalabb” nővérek találkoztunk, megtapasztaltuk, milyen fontos volt számunkra ez a bajorországi képzés.

Öntudatlanul is megtanultuk, mit jelent egy interkulturális közösségben élni. Megtanultunk alkalmazkodni ahhoz a sok örömhöz és nehézséghez, amit a különböző kultúrák együttélése jelent. Évekkel később a rend arra kért, hogy térjek vissza Németországba, hogy idős nővéreket gondozzak. Több mint két évig dolgoztam ott. Élveztem a segítői, gondozói munkát. Az ápolói közösség is nemzetközi volt: lengyelek, románok, szlovének és németek. Képzésünk felkészített arra, hogy tanúságot tegyünk az interkulturalitásról a világban.

„Krisztus közösségünk középpontja és egységünk forrása.” (KV, K 6). Terézia anya egyetlen kongregációt akart. A mi karizmánk az egység. Ezekben a nehéz időkben újra meghívást kaptunk, hogy „egység iránti vágyunkat kiterjesszük az emberiségre és az egész teremtett világra” (vö. KV; K 9)

*A nemzetközi vallási élet jövője jelentősen függ attól,
hogy az egyes közösségek képesek-e interkulturálisan élni; azok, akiknek
ez nem sikerül, nem képesek erre, széttöredeznek és elpusztulnak,*

(A.J. Gittins- Living Mission Interculturally)

Az együttérzés kultúrája

Szerző: Beatriz Martínez-García SSND nővér, ENSZ-NGO képviselő

Az interkulturalitás népszerű kifejezéssé vált. De ez nem jelenti azt, hogy értjük is, mit jelent. Pár nappal ezelőtt olvastam egy kritikát Xabier Pikaza és José A. Pagola *Entrañable Dios. Las Obras de Misericordia: Hacia una Cultura de Compasión* című könyvéről, amely azt hangsúlyozza, hogy Isten létezmódja az együttérzés. Az együttérzés kultúrája elengedhetetlen az interkulturális élethez.

Két élményem is volt, amely Anthony J. Gittins atyának az interkulturális közösségi életről szóló magyarázatát juttatja eszembe: „Mindenkire közvetlenül hat a más kultúrájú emberek jelenléte... minden tag vállalja, hogy a komfortzónáján kívül éljen.”¹ Az első élmény 2009-ben ért, mikor a nemzetközi SSND programban vettem részt.

Mi, nővérek hét különböző országból érkeztünk. A közös nyelvünk az angol volt, a csoport 98%-ának ez volt a második vagy harmadik nyelve, a helyi nyelvet pedig senki se beszélte. Ezek a jellemzők tették lehetővé, hogy interkulturálisan éljünk: mindnyájan vállaltuk, hogy kilépünk a komfortzónánkból, hogy megnyílunk a többiek egyedi ajándékai felé. A közösségünk nem többségekből és kisebbségekből állt: egyenlők voltunk. egy olyan közegben, amit senki se nevezhetett magáénak.

A második tapasztalat jelenlegi szolgálatom során ért, rendünk ENSZ-képviselőjeként. Munkám során különböző állampolgárságú, nemzetiségű, anyanyelvű és vallású emberekkel találkozom. Itt is azt tapasztalom, hogy egyenlő felekként kapcsolódunk egymáshoz. Senki se a saját kultúráját vagy országát képviseli,

Beatriz Martínez-García SSND nővér, ENSZ-NGO képviselő
Fotó: SSND

hanem az egész emberiség méltóságáért és a teremtett világ védelmében működünk együtt. Mindnyájan az együttérzéssel teli életre kaptunk meghívást.

Két tapasztalatomat az egyenlőségre épülő kapcsolatok és az együttérzés kötik össze. Ha ezek megvannak, lehetséges az interkulturalitás.

¹Anthony J. Gittins, *Living Mission Interculturality: Faith, Culture, and the Renewal of Praxis*, Collegeville, MN: Liturgical Press, 2015, 23 o.

A cigány emberek között szerzett tapasztalataimról

Szerző: M. Éva Csompilla SSND nővér, (MG)

Nyolcadik éve vagyok cigány emberek között, főként és közvetlenül gyerekekkel találkozom, leginkább tanulási helyzetekben.

Számomra mindig megrendítő a velük való találkozás, lehet ez örömteli vagy éppen fájdalmas. A közöttük eltöltött hosszabb-rövidebb idő szinte minden esetben elgondolkodtat, belülről megérint. Sosem jövök el tőlük közömbösen.

A tanulási helyzetekben én ugyanúgy tanítom őket, mint a saját iskolai osztályom gyerekeit, ugyanolyan módszerekkel, ugyanazzal a szemlélettel. Tapasztalatom szerint megtérül, ha a közös időt játékkal kezdjük. Lehet, hogy a tanulási időből elvesz perceket, de többet nyerünk a jókedvvel, a feszültség kiengedésével, az egymásra hangolódással.

Mivel nem régóta vagyok roma emberek, gyerekek között, olyan dolgokat fedezek föl, amire nem tudok választ adni, mindössze csak a kérdés van meg, esetleg egy sejtés. Nemrég például az egyik édesanyától kérdeztem, hogy szokott-e mesét olvasni a kislányának, hiszen a szavaink szótára ezáltal is növekszik, vastagszik. A válasza a nem volt. Később gondolkodtam el: elképzelhető, hogy maga az édesanya is nehezen olvas, az olvasás technikájával bajlódik, hogyan is tenné ki magát, a hiányosságait a gyereke füle hallatára?

Tapasztalatom, hogy a cigány szülők és gyerekek is bizalommal tudnak lenni azok felé, mernek kérdezni és megmutatják

Éva nővér a tanulók összes érzékszervét latba vetve segít nekik megérteni és megjegyezni a leckét. Fotó: SSND

a hiányosságait azoknak, akik feléjük befogadók, akikről érzik, hogy segíteni szeretnének nekik, akik nem oktatni akarják őket, akiktől együttérzést, meghallgatást, odafigyelést tapasztalnak. Akik jelen vannak számukra.

Nagyon szép lehetőség, kaland roma emberek között lenni!

Itt az én hangom (a hangfájlok egyelőre csak angolul hallgathatók)

A nővérek története egy bizonyos szemszögből mesél az interkulturalitásról. Arra hívunk, hallgassátok meg hangfelvételen ezeknek a nővéreknek az interkulturális élet során szerzett tapasztalatait is:

[Élet az őslakosok között](#), elmondja Mary Jeanne Davidson SSND (AM)

[Visszatérés gyermekkorom kultúrájába](#), elmondja Joan Marie Van Beek SSND (CP)

Ajándék és kihívás

Szerző: M. Carmen Stanci SSND nővér, Miklós M. Renáta SSND nővér,
Mariana Ghera, SSND nővér, (BY)

Az „interkulturalitás” szó a mi fülünknek nagyon ismerősen cseng, hiszen lakóhelyünk, a Bánát arcát mindig is különböző kultúrák formálták: románok, szászok, magyarok, szerbek, bolgárok, zsidók és cigányok éltek itt együtt évszázadokon keresztül. A népeknek ez a sokfélesége, mely bizonyos földrajzi és történelmi tényezők folytán alakult ki itt, a mai napig alakítja a nemzetiségek közti kapcsolatokat. A Bánát nyelvi sokszínűsége a teljes közösséget gazdagítja, hiszen minden egyes nyelv egy adott kultúrát jelenít meg, valamint személyes és közösségi identitást is kifejez.

A nővérek imádsághoz készülődnek

Fotó: SSND

Közösségünk és az egyházközség életében is megtapasztaljuk ezt az interkulturalitást. Nekünk, nővéreknek mindhármunknak más az anyanyelve – román, magyar és német. Egyrészt ajándék ez, másrészt viszont kihívás. Próbáljuk mindennapi életünk részévé tenni ezt a sokszínűséget. Van, hogy mindhárom nyelven éneklünk és imádkozunk együtt. Nagyobb ünnepeken a misék három nyelven zajlanak, amihez nagy nyitottság, tolerancia és türelem szükséges. Vasárnaponként mindnyájunknak lehetősége van anyanyelvén misét hallgatni.

Nevelő szolgálatunk során is találkozunk

a sokszínűséggel. Van egy magyar iskolánk Temesváron, itt tanít Renáta nővér. A katolikus óvodában, amit Carmen nővér vezet, a román csoportok mellett egy magyar nyelvű is működik.

Az interkulturális élet azt jelenti, hogy megőrizzük identitásunkat, egyszersmind nyitottak vagyunk mások felé. Az erre való képesség nem jön magától, minden nap új kezdet, párbeszédben, egymás megbecsülésében, elfogadásban, alázatosságban.

Az, hogy világméretű közösség tagjai vagyunk, kitérítja gondjaink körét, és erősíti bennünk a készséget, hogy hazánkban vagy más országokban különböző kultúrkörökből származó emberekkel éljünk együtt és szolgáljunk nekik. (KVÁD 36)

Megtestesült interkulturalitás

Szerző: Maureen Wekesa SSND nővér, és Lucy Waiga SSND nővér, (AF)

Az elmúlt nyolc hónapban áldás volt számunkra az az interkulturális életstílus, amit Boldogasszony iskolanővéreként egy Cape Coast-beli közösségben megtapasztaltunk. Európa, Amerika és Afrika tíz különböző országából és kultúrájából jöttünk. Fontos, hogy tudatában legyünk kulturális háttérünknek, nyitottak legyünk arra, hogy osztozzunk és tanuljunk más kultúráktól.

Maureen Wekesa
SSND nővér, Mabel
Abayroldoo SSND
nővér, Lucy Waiga
SSND nővér
Fotó: SSND

Az interkulturális közösségi élet nem történik meg egyik napról a másikra. Tudatosan kell formálni. Naponta el kell köteleződnünk a közös értékeink mellett. Hogy ezeket az értékeket hogyan fejezzük ki, az függ személyiségunktől és származásunktól, de végül az interkulturalitásban is szépen kifejeződik az a hitközösség, amelyben élünk.

Számunkra szinte minden nap különleges. Olyan egyszerű tevékenységek, mint az étel – chapati, banku, pizza vagy leves – megosztása rálátást enged egymás

megosztása rálátást enged egymás kultúrájának és társadalmi formájának történeti fejlődésére. A kultúráink hétköznapi részleteinek ilyen megosztása szélesítette látókörünket és segített meglátni és értékelni az egyes kultúrák egyediségét.

Mindennapi lelki életünket gazdagítják azok az imák, melyeket a helyi ghánai kultúrából vettünk át. Ehhez meg kellett tanulnunk a helyiek nyelvét. Ezen a nyelven imádkozunk és éneklünk.

A közösségi imák és összejövetelek is alkalmat adnak a tapasztalatok és kultúrák megosztására. Gyakoroljuk a hitélmény-megosztást, ez képessé tesz, hogy mindennapi tapasztalatainkat és találkozásainkat spirituális szemszögből lássuk. Ez segített az egymás közti bizalom kiépítésében és elevenné teszi a megosztást közösségünkben.

Interkulturális közösségként megtanultuk tisztelni egymást, azáltal, hogy meghallgatjuk a másikat, véleményünkhöz pedig nem ragaszkodunk mindenáron. Nem könnyű ez, de így hozva meg döntéseinket úgy érezhetjük, hogy mindannyiunknak sajátja ez a közösségi élet, amit létrehoztunk.

Hogy mindnyájan osztozhassunk

Szerző: Kurt Haspel (ÖR-IT/CE)

Claudia nővér a Boldogasszony Iskolanővérek Osztrák-Olasz Tartományának tagja. Évtizedeken át élt és dolgozott Romániában és Ausztriában. 2004 és 2015 között más nővérekkel együtt Temesváron élt. Alvera nővérral együtt azokról az idős nővérekről gondoskodott, akik szerettek volna újra közösségben élni. Ez 40 évvel azután volt, hogy a kommunista állam feloszlatta a rendházakat.

Claudia nővér személyesen tapasztalta meg a Ceaucescu bukását követő hosszú, sivár időszakot. Most felidézi első benyomásait.

„Megrázott az, ahogy ez a hajdan virágzó város kinézett. Az elhagyott épületek, a hepehupás járdák, a rozoga buszok, a folyton beázó vásárcsarnok, az áruhiány. Ha bútort vagy mosógépet akartál vásárolni, felírták az útleveled számát! Akkoriban sok segélycsomag érkezett Németországból. Örömmel segítettem ezek szétosztásában.”

Claudia nővér még ebben a lehangoló helyzetben is érezte, milyen eleven a romániai iskolanővérek lelkülete: „Jó közösségbe kerültem, voltak köztünk

vidéki lányok is, akik nem tudták kifizetni a kollégiumot. Élvezettel hallgattam a nővérek történeteit a régmúlt időről. A sok nélkülözés és nehézség ellenére is jókedvűek és elégedettek voltak.”

A nővér azt is megértette, hogy a hitét azáltal élheti meg, hogy elfogadja és megosztja azok kultúráját, akik között szolgál. Nem tagadta meg osztrák gyökereit, de megtapasztalta, hogyan működik Isten egy teljesen más dimenzióban. Ez nem mindig könnyű, de ha

türelmesek vagyunk és folyamatosan készek vagyunk dolgozni a közös elképzeléseink megvalósításán, az erőfeszítésekből valódi interkulturális közösség születhet.

Claudia Schusterbauer
SSND nővér
Fotó: Haspel

A titok az emberek és kultúrák tisztelete

Szerző: Waltermarie “Willie” Ray SSND nővér, (CP)

A nevem Waltermarie Ray nővér. Mogmog szigetén születtem, ez a pici sziget Mikronéziában található, az Ulithi atoll egyik része. Az atollt alkotó szigetek Pápua Új Guenától két kilométerre nyugatra területnek el.

A Central Pacific Tartományban Sister Willie -ként ismernek. 1964-ben hagytam ott Mogmogot és költöztem először Yapra (170 kilométerre), majd Guamra (680

Waltermarie nővér

kilométerre) végül az Egyesült Államokba (12400 kilométerre). Egy magányos szigeten, majd egy nagyobb szigeten élve, végül USA középnyugati területén élve és dolgozva számtalan interkulturális közösségben éltem már.

Boldogasszony iskolanővéreként 1976 óta látok el nevelői szolgálatot. Ebben a munkámban egyre nagyobb szerepet kapott a saját kultúrámból hozott szenvedély a Föld védelme és a klímaváltozás megfékezése iránt. Mogmogon első kézből tapasztaltam az emelkedő tengerszint pusztító hatását.

Az Ulithi atoll szigeteiből már több eltűnt. Mogmogon a családomat és barátaimat is érinti a földterület csökkenése és az élelemhiány. Mindezt nem könnyű a más kultúrából származó embereknek közvetíteni.

Egyszerű szigetlakókból szigorú szabályok szerint élő szerzetessé válni nehéz volt. A közösségben töltött egy év után komolyan gondolkoztam rajta, hogy elmegyek. Nem tartoztam oda. Mégis kitarítottam és Boldogasszony iskolanővérré váltam. Az évek során sok minden változott. Kongregációnk sokat tanult az interkulturalitásról. Érzem nővértársaim szeretetét. Mindig megérint, ha a nővéreket érdekli, mit hogyan csinálunk a mi kultúránkban. Teljesen más a helyzet, mint korábban volt. Tanuljuk, hogyan fogadjunk el más kultúrákat és más embereket, akik a mi kultúránkkal ismerkednek.

Az interkulturalitás nem könnyű. Néha sírni volt kedvem. Mindvégig két érték volt az, amely megtartott a nehéz időkben és segített a közösségi életben. Ezek egyike az emberek és kultúrák tisztelete, a másik pedig az „egy mindenkiért, mindenki egyért” szemlélete.

Interkulturalitás labor

Szerző: Sharon Kanis SSND nővér, (AM) és Ines Camiran SSND nővér, (GC)

„Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt!” Mary Goretty Aboge nővér (AF), kongregációnk interkulturalitás teamjének vezetője e szavakkal nyitotta meg az Interkulturalitás Labor első online ülését június 19-én. A Zoom képernyőjén sorra feltűnő nővérek örömmel üdvözölték egymást a világ távoli sarkaiból (hajnali 4:00 óra volt ekkor Dél-Kaliforniában, és este 8:00 Kiotóban, Japánban). A LAB elnevezést választották, mert egy laboratórium az építkezés és átalakulás helye, biztonságos hely a kísérletezéshez. Ebben az esetben a kísérlet során új személyes kapcsolatok keletkeznek, tiszteletben tartva és őrizve a kultúrák különbségeit. Az Interkulturalitás laborban a résztvevők megoszthatják és bővíthetik az interkulturalitásról szerzett ismereteiket és megtanulják, hogyan kezdeményezzenek párbeszédet a helyi közösségekben és a tartományokban.

Inês Camiran nővér (GC) adta meg az alaphangot, elismerve a résztvevők sokszínűségét és összekapcsolta célunkat és szándékainkat a 24. általános káptalan felhívásával, [A szeretet mindent odaad](#) -dal.

Emlékeztetett Ferenc pápa felhívására is a Fratelli Tutti-ban: „A 'mi' kultúrájára van szükségünk” ([Fratelli Tutti 35](#)) és „Számítok rátk abban, hogy felébredszük a világot” ([Apostoli levél a megszentelt személyekhez](#)).

Teresinha Dorigon nővér (ALC) a magával ragadó bevezető után az interkulturalitás tanulmányozásáról beszélt. Hangsúlyozta, nagy a különbség egy nemzetközi, multikulturális kongregáció és egy valóban interkulturális közösség között. Ahhoz, hogy az utóbbivá váljunk, „új szemmel kell látnunk” és megtérnünk, újra meg újra.

Az interkulturalitás az evangélium által kapott meghívást jelenti! Az interkulturális élet hiteles tanítványi lét, melyet a különböző kultúrákból származó emberek megtapasztalhatnak, ha összegyűlnek, hogy Isten küldetését teljesítsék. Az Interkulturalitás labor résztvevői lelkesen és örömmel vállalták ezt a munkát!

**Boldogasszony
Iskolanővérek**

Boldogasszony Iskolanővérek
generalátusa
via della Stazione Aurelia, 95
00165 Roma, Italia

Nevelés által megváltoztatható a világ